

sinó un raig de llum inefable i tendra com una criatura, que amb poques empentes us posarieu a plorar. Jo sempre el faria passar per un home de bon gèni i carregat de paciència. Me l'imagino donant lliçons sempre atent i afanyós; quan l'aprenent de violí li esguerra alguna nota, o fa un passatge escarrancit, o hi posa notes de contraban, en Sans li deu dir: "No és pas això, home, no és pas això. Veiem tornem-hi". Ensenyant en Sans hi posa tota la seva fe ardent, tota la seva voluntat incansable; té alumnes de per tot arreu; nois que aprofiten els dies de mercat i quan han venut un parell de pollastres o una dotzena d'ous, agafen l'instrument i se'n van a veure en Sans per fer-li el concert setmanal de música d'aficionats".

"En Sans té una doble personalitat musical; fent sardanes és un home engrescador i estimat, cantúries enlluernadores que farien ballar a un coix. Tocant el violí és... que us diré jo! un violinás, un home que sap i sent el que toca, un cavaller enamorat que tot fent moixaines al violí el fa cantar com un rossinyol i li fa dir les coses tan bé, tan fines i polides, tan correctes i prim-mirades que sembla com si en Sans abans d'agafar-lo li hagués fet donar lliçons de bona societat o l'hagués portat una temporada d'internat a Saint-Cloud".

"Del 10 al 14 va ésser director dels "Peps de Figueres", aleshores que els "Peps" feien tronar i ploure i a París els van rebre amb el barret a la mà. Després en Sans s'ha donat més feina; toca el violí, dóna lliçons, compon sardanes... Però quines sardanes! Cada any en sol fer un parell, perquè les coses bones s'han d'anar donant a petites cullerades com aquell que li fassin tastar el manà del cel. N'ha fet un bon grapat. Totes són melodioses, encisades pel cel blau i pels camps assolellats mediterrànics, plenes de motius joganers i enlluernadors, que arplegueu tot seguit i les xiuleu el mateix dia de la Festa Major abans de començar a menjar aquella escudella que talla. Us bé la temptació —repassant les sardanes d'en Sans— de fer una mitja rialla i posar-vos, amb un xic de pretensió, això sí, una flor al trau de la solapa".

"Una de les sardanes de més èxit és "La Infantona", que jo recordo de quan era nin i l'escoltava amb devoció, repenjat a la finestra d'algun mas empordanès, davant de l'era plena de pols i de sol, en aquelles diades xafagoses del mes d'agost o al tombar la Mare de Déu